

Sygnatura akt VI Ka 975/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **15 listopada 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Prażmowski

Protokolant Sylwia Sitarz

przy udziale I. K. przedstawiciela oskarżyciela publicznego (...) Urzędu Skarbowego w G.

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2016 r.

sprawy **W. L.** ur. (...) w J.

syna M. i A.

oskarżonego z art. 57§1 kks w zw. z art. 6§2 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 6 czerwca 2016 r. sygnatura akt III W 2271/15

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych) i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 700 zł (siedemset złotych).

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 6 czerwca 2016 r. w sprawie o sygnaturze akt III W 2271/15 uznał oskarżonego **W. L.** za winnego popełnienia wykroczenia skarbowego polegającego na tym, że w okresie od 25 lutego 2015r. do 25 czerwca 2015r., będąc podatnikiem podatku od towarów i usług, w G. uporczywie zaniechał terminowego wpłacenia na rachunek (...) Urzędu Skarbowego w G. podatku od towarów i usług zadeklarowanego wg miesięcznych deklaracji (...) za miesiące: styczeń, luty, maj 2015r. w łącznej kwocie 1.191.551,00 – w ustawowym terminie przewidzianym w art. 103 ust. 1 z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535 z późn. zm.), t.j.:

- w dniu 25 lutego 2015r. - za styczeń 2015r. - 95.501,00 zł;

- w dniu 25 marca 2015r. - za luty 2015r. - 2.438,00 zł;

- w dniu 25 czerwca 2015r. - za maj 2015r. - 1.093.612,00 zł

wyczerpującego znamiona z art. 57 § 1 k.k.s. i za to na podstawie art. 57 § 1 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w kwocie 7.000 złotych.

Sąd na podstawie art. 627 k.p.k. oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 ze zm.) w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki w kwocie 70 złotych oraz opłatę w kwocie 700 złotych.

Apelację od wyroku wniósł obrońca oskarżonego, który zaskarżył wyrok w całości, zarzucając:

- obrazę przepisów prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a to naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i nie nadanie właściwej doniosłości, potwierdzonej zeznaniami oskarżonego i świadka, okoliczności, które wskazywały na brak zamiaru popełnienia wykroczenia i deklarację zapłaty podatku przez oskarżonego oraz nieuwzględnienie, iż oskarżony do dnia dzisiejszego ma zajęte rachunki bankowe i ustanowiony został nadzorca sądowy,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na nieuwzględnieniu, iż oskarżonemu zajęto rachunki bankowe oraz ustanowiony został nadzorca bankowy co skutkowało brakiem możliwości uiszczenia należnego podatku, mimo iż oskarżony miał taki zamiar,

- obrazę prawa materialnego a to art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § k.k.s. polegającą na uznaniu, że oskarżony wypełnił znamiona czynu określonego w tym przepisie.

Nadto obrońca zarzucił rażąca niewspółmierność wymierzonej kary.

Mając na uwadze powyższe okoliczności obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, bądź orzeczenie kary grzywny w dolnych granicach zagrożenia ustawowego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Sąd Okręgowy po rozpoznaniu sprawy uznał, iż apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W zakresie podniesionych zarzutów należy wskazać, iż zarzut podniesiony w punkcie 3 jest wadliwie skonstruowany, bowiem w orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, iż obraza prawa materialnego ma miejsce wtedy, gdy stan faktyczny został w orzeczeniu prawidłowo ustalony a nie zastosowano do niego właściwego przepisu prawa materialnego, oraz w sytuacji niezastosowania określonego przepisu prawa materialnego, gdy jego zastosowanie było obowiązkowe. Natomiast nie zachodzi taka obraza, kiedy wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów prawa procesowego (tak wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 23 lipca 1974 r., V KR 212/74, OSNKW 1974, z. 12, poz. 233, z dnia 9 października 1980 r., Rw 342/80, OSNPG 1981, z. 8-9, poz. 103, z dnia 12 października 1983 r., V KKN 213/83, OSNPG 1984, z. 4, poz. 43, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2002 r., V KKN 214/01, LEX nr 53005).

Ponadto zarzut wypowiedziany w punkcie 1 nie może odnosić się do treści art. 8 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia (ustawa z dnia 24 sierpnia 2001 r.) bowiem w niniejszej sprawie mają zastosowanie przepisy Kodeksu karnego skarbowego (ustawa z dnia 10 września 1999 r.).

Rozważając zarzuty apelacji należy zauważyć, iż mają one niewiele wspólnego z treścią złożonych w sprawie wyjaśnień oskarżonego, zatem trudno powoływać się na to że błędnie Sąd Rejonowy treści tych wyjaśnień nie uwzględnił.

W postępowaniu przygotowawczym W. L. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył krótkie wyjaśnienia w których potwierdził, że był odpowiedzialny za niewpłacenie podatku VAT w terminie i wskazał, że nie uczynił tego z powodu kłopotów finansowych firmy. Wskazał równocześnie, że był dłużny odbiorcom pieniądze w ramach wcześniejszych rozliczeń i oni odebrali **swój** towar.

Takie twierdzenia oskarżonego w zakresie przyczyn niezapłacenia podatku są niewiarygodne i nielogiczne.

Podatek od wartości dodanej (value added tax) – podatek od wartości dodanej, podatek pośredni, jest podatkiem, którego konstrukcja zakłada brak kaskadowego nakładania się podatku poprzez zastosowanie mechanizmu odliczenia podatku pobranego w poprzednich etapach obrotu, jest podatkiem wielofazowym, czyli obciąża przyrost wartości w każdej fazie obrotu gospodarczego. Zasadą, jaką stosuje się przy rozliczaniu tego podatku jest opodatkowanie całą jego wartością wyłącznie ostatecznego konsumenta danej czynności. Rozliczenie podatku polega z jednej strony na obliczeniu należnego podatku od czynności opodatkowanej, z drugiej, na prawie odliczenia podatku zawartego w cenie nabywanych towarów i usług, związanych z działalnością opodatkowanych.

Zgodnie z ustawą o VAT (art. 5) opodatkowaniu podatkiem VAT podlega „odpłatna dostawa towarów i odpłatne świadczenie usług na terytorium kraju”.

Nie jest zatem prawdą twierdzenie oskarżonego jakoby naliczenie podatku wyniknęło ze zwrotu towarów, bowiem w takim przypadku wystarczającym byłoby wystawienie faktury korygującej, a nie następowala dalsza sprzedaż towaru.

W postępowaniu sądowym z kolei oskarżony wskazał, że zapaść finansowa wynikała z działań nieuczciwego kontrahenta, w czerwcu 2014 roku dostał pismo o tymczasowym nadzorcy sądowym, zabroniono mu robić cokolwiek, a w sierpniu 2014 roku firma stanęła zupełnie.

Należy podkreślić, iż w świetle powyższych wyjaśnień - skoro zarzut obejmuje okres lutego – czerwca 2015 roku – sytuacja dotycząca tymczasowego nadzorcy sądowego nie była zaskakująca, jako że decyzja o jego powołaniu zapadła 8 miesięcy wcześniej, a więc trudno przekładać ją na kwestie zapłaty podatku z bieżącej sprzedaży.

Ponadto ustanowienie tymczasowego nadzorcy sądowego stanowi zabezpieczenie majątku w postępowaniu upadłościowym. Ustanowienie ma charakter przejściowy i trwa do chwili objęcia majątku przez syndyka albo nadzoru przez nadzorcy sądowego lub zarządcę. Tymczasowy nadzorca sądowy ma za zadanie zabezpieczenie roszczeń wierzycieli. W tym celu podejmuje działania w celu ochrony majątku dłużnika przed uszczupleniem. Aby dłużnik nie wyzbył się majątku, tymczasowy nadzorca sądowy kontroluje działania dłużnika oraz sprawdza, w jaki sposób dysponuje on majątkiem.

Jest on organem w postępowaniu o ogłoszenie upadłości wyznaczonym przez sąd na etapie wstępnym i działa do chwili rozstrzygnięcia przez sąd wniosku o ogłoszenie upadłości. Tymczasowy nadzorca sądowy - w odróżnieniu od syndyka - **nie zarządza** majątkiem upadłego, ale kontroluje przedsiębiorstwo upadłego i podejmowane przez niego czynności, a więc nie ogranicza zdolności upadłego przedsiębiorcy do rozporządzania swoim majątkiem.

Dlatego też twierdzenia oskarżonego jakoby nie mógł on zapłacić podatku bo zabroniono mu robić cokolwiek, są niewiarygodne i nielogiczne, a zważywszy iż oskarżony nawet nie stara się podać dat w jakich miałyby mu być zablokowane (zajęte) rachunki bankowe i tę okoliczność nie sposób uznać za ekskulpującą oskarżonego, skoro nie wynika ona w sposób możliwy do ustalenia nawet z wyjaśnień samego oskarżonego.

Tym bardziej trudno uznać za zasadny zarzut apelacji jakoby ocena dowodów nie uwzględniała treści wyjaśnień oskarżonego, skoro wyjaśnienia te są alogiczne, niespójne i sprzeczne z treścią mających zastosowanie przepisów prawa i wiedzą ogólną.

Wbrew zatem podniesionym w apelacji zarzutom Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w oparciu o właściwie zebrany i oceniony materiał dowodowy, a swoje stanowisko uzasadnił w sposób należyty, zgodny z art. 424 k.p.k. Zgodnie z zasadami postępowania karnego, w myśl których podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej (art. 410 k.p.k.), Sąd Rejonowy w swoim uzasadnieniu odniósł się do wszystkich okoliczności wskazując jednocześnie, które z nich uczynił podstawą dokonanych ustaleń faktycznych.

Podążając za dorobkiem doktryny i judykatury prawa karnego o błędzie w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku można mówić jedynie wtedy, gdy Sąd opiera swój wyrok na faktach nieznanymi odzwierciedlenia w wynikach przeprowadzonego postępowania dowodowego albo też z prawidłowo ustalonych faktów

tych wyprowadza wnioski niezgodne z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy lub doświadczenia życiowego.

Sąd Okręgowy po analizie postępowania przed Sądem Rejonowym przy rozpoznawaniu przedmiotowej sprawy nie doszukał się uchybień w zakresie ustaleń stanu faktycznego.

Sąd I instancji wskazał na jakich dowodach oparł się czyniąc ustalenia faktyczne oraz przytoczył argumenty, którymi się kierował. Sąd w tym zakresie oparł się zarówno na dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy karnej skarbowej oraz w części na wyjaśnieniach oskarżonego.

Przytoczone rozważania wskazują, że stanowisko Sądu Rejonowego przedstawione w uzasadnieniu, jest zasadne i w pełni zasługujące na aprobatę zarówno w zakresie przypisania oskarżonemu winy jak również oceny stopnia społecznej szkodliwości jego czynu.

Sąd Okręgowy stwierdził, iż nie sposób uznać wymierzonej kary za rażąco surową, bowiem zarzut taki byłby zasadny jedynie wtedy, gdyby Sąd wymierzając karę nie uwzględnił wszystkich okoliczności wiążących się z ustawowymi dyrektywami wymiaru kary. Sąd I instancji wymierzając karę właściwie ocenił okoliczności sprawy, zaś wymierzona kara mieści się w granicach sędziowskiego wymiaru kary. Sąd Orzekający uwzględnił przy wymiarze kary tak okoliczności obciążające jak i łagodzące.

Mając powyższe na uwadze Sąd Odwoławczy nie podzielił zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego i nie uwzględnił wniosków w niej zawartych. Sąd Odwoławczy utrzymał stąd w mocy zaskarżony wyrok oraz wobec nieuwzględnienia apelacji zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę za II instancję w kwocie 700 złotych oraz obciążył oskarżonego wydatkami postępowania odwoławczego.